

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/751/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1313225245
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:1313225245.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti odporkyni: H. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. I. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne: Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA, so sídlom Park Angelinum 2, Košice, IČO: 42 326 923, zastúpený advokátom: Mgr. Peter Masarovič, Park Angelinum 2, Košice, o zaplatenie 949,39 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 5C/259/2014-72 zo dňa 21.01.2015 v jeho zamietajúcej časti a proti uzneseniu Okresného súdu Galanta č.k. 5C/259/2014-112 zo dňa 23.06.2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti, vo výroku o trovách konania, ako i napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie.**

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd návrh o zaplatenie sumy vo výške 841,18 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 851,18 Eur od 25.02.2011 do 13.10.2014 a vo výške 8,05% ročne zo sumy 841,18 Eur od 14.10.2014 do zaplatenia zamietol. Vo zvyšnej časti súd konanie zastavil. Odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyni náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil aplikáciou § 657, § 52 ods. 1 a 2, ods. 3, § 52 ods. 4, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 5b zákona č. 250/2007 Z.z., § 8 ods. 1 - 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 24 ods. 1, 2, 3 a 4 zákona č. 258/2001 Z.z., ustanoveniami Občianskeho zákonníka § 37, § 39, § 3 ods. 1, § 451 ods. 1, § 101, § 107 ods. 1 a 2, § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. a v časti o náhrade trov konania s použitím § 142 ods. 1 O.s.p.

Vecne argumentoval tým, že dňa 12.03.2009 bola medzi právnym predchodcom navrhovateľa ako veriteľom a odporkyňou ako dlžníkom uzatvorená Zmluva o poskytnutí pôžičky, na základe ktorej bola odporkyni poskytnutá pôžička vo výške 1.000,- Eur (30.126,- Sk) a ktorú sa zaviazala odporkyňa uhradiť v pravidelných 48 mesačných splátkach po 38,- Eur. Ročná úroková sadzba bola pri úvere dohodnutá na 31% a RPMN vo výške 34,49%.

Právny vzťah medzi účastníkmi založený predmetnou zmluvou o pôžičke je nevyhnutné posudzovať podľa zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovanú peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy. (vid' rozhodnutie NS SR sp. zn. 1M Cdo 1/2009) Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa (zákona NR SR č. 250/2007 Z.z.), ktorý v § 3 ods. 3 ustanovuje, že každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Podľa § 4 ods. 8 z.č. 250/2007 Z.z., navrhovateľ nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

V zmysle zmluvy výška ročného úroku z úveru predstavovala 31% ročne, pričom z internetovej stránky NBS boli priemerné úrokové miery z úverov od 1 do 5 rokov v marci r. 2009 13,91%. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. Súd považuje za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu prevyšujúcu priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami a ak veriteľ využije tieseň spotrebiteľa jeho neskúsenosť, ľahkomyseľnosť, rozrušenie, prípadne slabomyseľnosť. Aj pri nedbanlivosti veriteľa ide o vykorisťovanie spotrebiteľa a v takomto prípade je úverová zmluva v časti odplaty neplatná. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009). Súd považoval dohodu o pôžičke v časti úrokov, pri ktorej bola dohodnutá výška úrokov 31% za absolútne neplatnú. Keďže časť dohody o úrokoch súd považuje za absolútne neplatnú a dôvod neplatnosti sa týka podstatnej zložky zmluvy o pôžičke, nemožno považovať ani samotnú zmluvu o pôžičke za platnú a preto súd považuje za neplatnú zmluvu o pôžičke ako celok.

Nakoľko vzhľadom k vyššie uvedeným záverom súd považuje dojednanú zmluvu o pôžičke za neplatnú, navrhovateľ by mal nárok iba na vrátenie toho čo odporca z poskytnutého úveru vo výške 1.000,- Eur nevrátil, to je na sumu 268,- Eur (1.000,- Eur - 732,- Eur) a to titulom vydania bezdôvodného obohatenia. V zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka § 101 a 107 ods. 2, premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, a najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, to je v tomto prípade začala objektívna trojročná premlčacia doba plynúť dňom poskytnutia pôžičky. Odporkyni boli poskytnuté peňažné prostriedky 12.03.2009. Z uvedeného vyplýva, že trojročná objektívna premlčacia doba uplynula 12.03.2012. Nakoľko v marci 2012 uplynula objektívna trojročná premlčacia doba, je zbytočné sa zaoberať subjektívnou premlčacou dobou, ktorá síce začína plynúť dňom kedy sa navrhovateľ dozvedel o bezdôvodnom obohatení odporcu, avšak ako je už uvedené objektívna premlčacia lehota už uplynula a preto možno právo navrhovateľa považovať za premlčané, keďže návrh zo strany právneho predchodcu navrhovateľa bol podaný na súd dňa 19.11.2013.

Poukazujúc na vyššie uvedené závery, je preto súd toho názoru, že nárok navrhovateľa na priznanie či už ním uplatnenej sumy spolu i s príslušenstvom, resp. i sumy 268,- Eur s príslušenstvom je nedôvodný, nakoľko v zmysle ust. § 5b z.č. 250/2007 Z.z., keď súd ako orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával a preto je potrebné prihliadnuť na premlčanie a vzhľadom na aplikáciu ust. § 107 OZ je uplynutím trojročnej objektívnej premlčacej doby právo navrhovateľa premlčané. Preto z uvedeného dôvodu súd návrh zamietol v celom rozsahu.

Za predpokladu platnosti spotrebiteľskej zmluvy, súd uviedol, že nakoľko v zmluve nebola splnená základná náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. i) a g) z.č. 258/2001 Z.z., podľa ktorých zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, teda rozčlenením jednotlivých čiastok, nie len výšku splátok ako aj konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, bolo by potrebné (za situácie platnosti zmluvy o pôžičke) považovať úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z., a preto súd by opäť priznal iba rozdiel medzi tým čo odporkyňa dostala a tým čo vrátila, t.j. sumu 268,- Eur. Nárok navrhovateľa na priznanie sumy vo výške 841,18 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 851,18 Eur od 25.02.2011 do 13.10.2014 a vo výške 8,05% ročne zo sumy 841,18 Eur od 14.10.2014 do zaplatenia považoval za nedôvodný.

Nakoľko navrhovateľ pôvodne žaloval sumu vo výške 949,39 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 25.02.2011 do zaplatenia a svojím podaním zo dňa 15.01.2015 zoberal návrh v časti o zaplatenie 108,21 Eur i s príslušenstvom z tejto sumy späť, súd vzhľadom k dispozičnému právu navrhovateľa, konanie v tejto časti zastavil.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., keď odporkyňa mala úspech v konaní a preto má nárok na náhradu trov konania a v časti zastavenia konania súd rozhodol podľa ust. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p., kde odporkyňa má taktiež nárok na náhradu trov konania, nakoľko navrhovateľ zavinil zastavenie konania v časti o zaplatenie 98,21 Eur i s príslušenstvom a odporkyňa v časti o zaplatenie sumy 10,- Eur i s príslušenstvom. Nakoľko však odporkyňa si žiadne trovy konania neuplatnila a zo spisu jej žiadne nevyplývajú, súd o trovách konania vo vzťahu k odporkyňi rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia.

Obdobne súd nepriznal trovy konania ani vedľajšiemu účastníkovi, ktorý vstúpil do viacerých konaní prebiehajúcich na tamomšom súde, pričom nemal ani vedomosť o tom, čo je predmetom konaní a ani o tom, kto sú jeho účastníci, preto je súd toho názoru, že právny zástupca vedľajšieho účastníka nevykonal žiaden úkon, za ktorý mu možno priznať podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb odmenu.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhovateľ v jeho zamietajúcej časti z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu, ktoré zdôvodnil s tým, že sa nestotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že v danom prípade nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy o poskytnutí pôžičky v písomnej forme pre jej chýbajúce náležitosti, a preto je nutné daný vzťah považovať za bezdôvodného obohatenie na strane odporcu. Poukázal na ust. § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., § 4 ods. 3 tohto zákona. Namietal, že pokiaľ súd považoval predmetnú zmluvu za neplatnú ako celok z dôvodu, že časť zmluvy týkajúca sa úrokov pre ich neprímeranú výšku je neplatná, tento záver nie je správny. Súd mohol na sumu úrokov z omeškania nahliadať, ako by neboli obsiahnuté v zmluve, kedy by neboli splnené náležitosti predpokladané podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., čo však nespôsobuje neplatnosť zmluvy, resp. po splnení podmienok uvedených v § 4 ods. 3 citovaného zákona, je zmluva platná. Je nelogické, aby v prípade ak suma úrokov v zmluve nebola uvedená, zmluva je platná, aj keď poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, avšak v prípade ak je suma úrokov v zmluve uvedená v neprímeranej výške, zmluvu je potrebné považovať za neplatnú. S takýmto spôsobom nie je možné vykladať ani v rozsudku uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu.

Po prijatí záveru o platnosti zmluvy je potrebné posúdiť ukončenie zmluvy a to predčasné zosplatenie zo dňa 18.02.2011, v zmysle ktorého bola odporcovi poskytnutá trojdňová lehota na úhradu dlžnej sumy. Premlčacia doba tak začala plynúť dňa 22.02.2011 a ku dňu 19.11.2013 podľa žalobného návrhu neuplynula a nemožno považovať tento nárok za premlčaný. Nesúhlasil ani s aplikáciou ust. § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa, nakoľko toto zákonné ustanovenie nadobudlo účinnosť až dňom 01.05.2014. Aplikáciou citovaného ustanovenia došlo k značnému porušeniu princípov právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 1 ods. 2 Ústavy SR. Priamou aplikáciou tohto ustanovenia súd taktiež porušil zásadu stanovenú v čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorej výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s Ústavou SR. Navyše vzniká reálne hrozba, že súd by takto spôsobil navrhovateľovi škodu. Navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ust. § 220 O.s.p. ho zmenil tak, že vyhovie návrhu, alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, pričom zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania, ktoré pozostávajú z jedného úkonu právnej služby vo výške 61,74 Eur s DPH a režijného paušálu k úkonu právnej služby vo výške 10,07 Eur s DPH, spolu 71,81 Eur s DPH.

Odporkyňa odvolanie nepodala a k doručenému odvolaniu sa ani nevyjadrila.

K doručenému odvolaniu navrhovateľa sa písomne vyjadril vedľajší účastník poukazujúc na to, že vychádzajúc z odvolania navrhovateľa, ktorý namietal nesprávny postup súdu ex offio posúdil premlčanie nároku navrhovateľa v spotrebiteľskej veci sa javí, že súd vo veci postupoval správne a pokiaľ navrhovateľ si v rámci odvolacieho konania uplatňuje voči vedľajšiemu účastníkovi trovy konania, na ktoré ho žiada zaviazat' poukázal na znenie § 142 O.s.p., ako aj na rozdiel v procesnom postavení vedľajšieho účastníka v zmysle § 93 ods. 1 O.s.p. a podľa ods. 2. Predmetom konania nie sú spoločné práva a povinnosti vedľajšieho účastníka a odporcu voči navrhovateľovi. Vedľajší účastník nikdy nebol v právnom vzťahu s navrhovateľom a predmetom konania sú nároky navrhovateľa zo záväzkového vzťahu s odporcom. Namietal účelnosť trov právneho zastúpenia navrhovateľa poukazujúc na skutočnosť, že tento v zastúpení advokátom podáva formulárové hromadné žaloby na vymáhanie nárokov, pričom v tomto smere by bolo namieste voči navrhovateľovi aplikovať ust. § 150 O.s.p. Vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za vznik trov konania, ktoré by inak neboli vznikli podľa § 147 O.s.p. poukázal aj na to,

že vedľajší účastník svojím vstupom do konania nezapríčinil vznik ďalších trov, nakoľko trovy konania, ktoré navrhovateľ vo veci uplatnil vznikli pred jeho vstupom do konania a teda za tieto navrhovateľovi nezodpovedá. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a vzhľadom na okolnosti prípadu si trovy odvolacieho konania neuplatnil.

2. Napadnutým uznesením súd prvého stupňa o námietke navrhovateľa rozhodol, že vedľajšie účastníctvo Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA pripúšťa. Rozhodnutie odôvodnil s použitím § 93 ods. 1, 2, 3, 4 O.s.p., § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 25 ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a vecne tým, že v predmetnej veci ide o spor vyplývajúci z úverovej zmluvy, ktorá má charakter spotrebiteľskej zmluvy. Do uvedeného konania vstúpilo Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA ako vedľajší účastník na strane odporkyne ako spotrebiteľa. Týmto nadobudol svoje procesné postavenie účastníka. Súd má z verejne prístupného Registra organizácií SR preukázané, že Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA má právnu formu združenia, ktoré je právnickou osobou v zmysle § 18 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podstata námietky navrhovateľ proti vstupu vedľajšieho účastníka do konania spočívala v argumente, že vstup združenia do konania je právne neúčinný, lebo združenie nepredložilo súhlas odporkyne s jeho vstupom do konania, ktorý vyžaduje novelizované znenie § 93 ods. 3 O.s.p., pričom súhlas hlavného účastníka je zákonným predpokladom prípustnosti vedľajšieho účastníka. V danom prípade súd však aplikoval úpravu O.s.p. prípustnosti vedľajšieho účastníka účinnú v čase oznámenia združenia o vstupe do konania nie súčasné znenie. Súd má teda za preukázané, že v danom prípade ide o sporové konanie vo veci nárokov vyplývajúcich zo spotrebiteľskej zmluvy. Vedľajší účastník vstúpil do konania z vlastného podnetu ako právnická osoba. Podmienky pre vstup Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA do konania podľa § 93 ods. 2 O.s.p. v znení účinnom do 31.12.2014 boli splnené, súd preto rozhodol tak, že vedľajšie účastníctvo menovaného združenia v danom konaní na strane odporkyne je prípustné.

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie navrhovateľ poukazujúc na to, že rozhodnutie je nesprávne, nakoľko združenie súhlas nedoložilo do dnešného dňa, čím nespĺnilo podmienky na vstup vedľajšieho účastníka v konaní. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 05.02.2013 sp. zn. 3 Cdo 188/2012. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnuté uznesenie po jeho preskúmaní zmenil tak, že vstup združenia ako vedľajšieho účastníka na strane odporkyne do konania nepripúšťa. Zároveň si aj tu uplatnil náhradu trov konania za jeden úkon právnej služby, tzn. za odvolanie vrátane režijného paušálu a DPH vo výške 40,94 Eur.

Odporkyňa odvolanie nepodala.

K doručenému odvolaniu podal písomné vyjadrenie vedľajší účastník prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhol napadnuté uznesenie potvrdiť, poukazujúc na to, že k novej právnej úprave došlo až od 01.01.2015, pričom do konania vstúpil oznámením vstupu podaním zo dňa 06.07.2014. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania za 1 úkon právnej pomoci spolu s DPH a režijným paušálom vo výške 59,84 Eur.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že obe odvolania boli podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiam, proti ktorým je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolania majú zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. c) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutia v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie proti rozsudku i uzneseniu je dôvodné, keďže napadnuté rozhodnutia prvého stupňa nie sú správne a nie splnené podmienky na ich zmenu.

1. Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa

Výrok preskúmaného rozsudku prvostupňového súdu, ktorým vo zvyšku súd konanie zastavil nebol účinne napadnutý odvolaním preto predmetom konania tak zostáva len zamietajúca časť výroku a závislý výrok o trovách konania.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody, s prihliadnutím na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či v danom prípade boli splnené podmienky

pre nepriznanie žalobou uplatneného nároku navrhovateľovi z dôvodu neplatnosti zmluvy, premlčania nároku na bezdôvodné obohatenie a nepriznanie náhrady trov konania odporkyňi a vedľajšiemu účastníkovi.

Predovšetkým treba uviesť, že odvolací súd sa nestotožňuje so záverom súdu prvého stupňa o neplatnosti súdom prvého stupňa posúdenej zmluvy, ktorá bola uzavretá medzi právnym predchodcom navrhovateľa Consumer Finance Holding, a.s., ktorú neplatnosť zmluvy súd si odvodil od neplatnosti dojednania úrokov pre ich neprímerane vysokú výšku, pričom práve túto časť zmluvy považoval za podstatnú zložku zmluvy a preto celú zmluvu posúdil ako neplatnú.

V danom prípade ide o nesprávne právne posúdenie zmluvy súdom.

Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že odvolací súd použil nesprávnu právnú normu, alebo síce aplikoval správnu právnú normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnú normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (citované z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 2 M Cdo 4/2009).

Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 12.03.2009 bola medzi právnym predchodcom navrhovateľa ako veriteľom a odporkyňou ako dlžníkom uzatvorená Zmluva o poskytnutí pôžičky, na základe ktorej bola odporkyňi poskytnutá pôžička vo výške 1.000,- Eur (30.126,- Sk) a ktorú sa zaviazala odporkyňa uhradiť v pravidelných 48 mesačných splátkach po 38,- Eur. Ročná úroková sadzba bola pri úvere dohodnutá na 31% a RPMN vo výške 34,49%.

Úroky dohodnuté pri poskytnutí peňažnej pôžičky predstavujú odplatu (odmenu) za užívanie požičanej istiny. Dohodnuté úroky je treba odlišovať od úrokov z omeškania, na ktoré má veriteľ zo zákona právo, ak sa dlžník dostal so splnením pôžičky do omeškania (porovnaj § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka), a ktoré teda predstavujú sankciu za porušenie povinnosti dlžníka vrátiť dlh (pôžičku) riadne a včas. Občiansky zákonník a ani iné právne predpisy výslovne neustanovujú, do akej výšky možno pri peňažnej pôžičke dojsť k úrokovi. Z tejto skutočnosti však nemožno úspešne vyvodzovať, že by výška úrokov závisela len na dohode účastníkov zmluvy o pôžičke a že by teda nepodliehala žiadnemu obmedzeniu. Rovnako aj u dohody o úrokoch pri peňažnej pôžičke totiž platí ustanovenie § 3 ods. 1 Obč. zák., podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Dobrymi mravmi v občianskoprávných vzťahoch sa v súdnej praxi rozumie súbor spoločenských, kultúrnych a mravných pravidiel správania, ktorý je vlastný všeobecne uznávaným vzájomným vzťahom medzi ľuďmi a mravným princípom spoločenského poriadku a ktorý v historickom vývoji osvedčil istú nemennosť, vystihujúce podstatné historické tendencie sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Za dobré mravy sa považuje súhrn etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad, ktorých dodržiavanie je častokrát zabezpečované aj právnymi normami tak, aby každé správanie bolo v súlade so všeobecnými morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti.

Nemôžu byť žiadne pochybnosti o tom, že neprímerane vysoké úroky dojednané pri peňažnej pôžičke sú všeobecne považované za odporujúce všeobecne uznávaným pravidlám správania a vzájomným vzťahom medzi ľuďmi a mravným princípom spoločenského poriadku a že teda sú v rozpore s dobrými mravmi. Požiadavka na neprímerané zmluvné úroky súčasne napĺňa skutkovú podstatu trestného činu úžery, a to za predpokladu, že ide (má ísť) o plnenie, ktorého hodnota je k hodnote vzájomného plnenia v hrubom nepomere, a že veriteľ pritom zneužije tieseň, neskúsenosť, rozumovú slabosť alebo rozrušenie dlžníka. Dohoda, ktorou boli pri peňažnej pôžičke dojednané neprímerane vysoké úroky, je neplatná (§ 39 Obč. zák.), a to buď pre rozpor so zákonom (ak predstavuje naplnenie skutkovej podstaty trestného činu úžery, prípadne iného trestného činu) alebo pre rozpor s dobrými mravmi. (v ostatných prípadoch por. rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 15. decembra 2004, sp. zn. 21 Cdo 1484/2004)

V prejednávanej veci súd zistil, že úroková miera pri dohodnutej zmluve o úvere s poskytovateľom úveru predstavovala 31%, pričom priemerné úrokové sadzby podľa údajov NBS v rozhodnom období

sa pohybovali v rozpätí 13,91%. Nebola však zistená horná hranica takto dohodnutých úrokov a preto zatiaľ nebolo možné ani prijať záver, že by vzhľadom k tomu, že dohodnutá výška úrokov v takejto výške presahuje hornú hranicu obvyklej úrokovej miery je dôvodný záver, že šlo o dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a teda v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka je toto dojednanie neplatné.

Podľa ustanovenia § 41 Občianskeho zákonníka ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu, alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

Ak je neplatná dohoda o výške úrokov obsiahnutá v zmluve o úvere, z povahy právneho úkonu a ani z jeho obsahu nevyplýva, že by túto časť nebolo možné oddeliť od ostatného obsahu zmluvy, dotknutá zmluva je však neplatná iba v časti dojednania o výške úrokov len vtedy, ak oddelenie tejto časti od ostatného i obsahu zmluvy nebráni ani okolnosti, za ktorých k zmluve došlo. Prvostupňový súd však vedený nesprávnym názorom o neplatnosti dohody o úrokoch sa z tohto pohľadu vecou nezaoberal.

V tejto súvislosti odvolací poukazuje i na to, že Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 3Co/3/2011 prelomovo ustálil, že určitú mieru ľahkovážnosti spotrebiteľa treba považovať za kvalifikačné kritérium, ktoré je spôsobilé privodiť nadvládu veriteľa nad dlžníkom. Pokiaľ nebanková spoločnosť využila ľahkomyselnosť spotrebiteľa, musí niesť dôsledky, a to aj pri nedbanlivosti pri overovaní bonity spotrebiteľa, životných nákladov a celkovej schopnosti splácať úver. Absolútne neplatným právnym úkonom je aj úver poskytnutý za neprimerané protiplnenie pri zneužití tiesne alebo aj ľahkovážnosti spotrebiteľa. Pri tzv. civilno-právnej úžere je podľa názoru krajského súdu úverová zmluva absolútne neplatná pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka). Krajský súd uviedol, že ak by nešlo o nadvládu veriteľa nad spotrebiteľom (tieseň, čiastočná ľahkomyselnosť) boli by pri nebankovej spoločnosti akceptovateľné vyššie úroky, rozhodne však nie o 100% vyššie oproti priemeru bánk, pričom zohľadniť sa musia vždy aj osobitosti prípadu.

Vzhľadom na uvedené rozsudok súdu prvého stupňa pre zamietnutie žaloby pre neplatnosť dohody o úrokoch nie je správny, pretože je založený na nesprávnom právnom posúdení veci. Odvolací súd však dáva do pozornosti i to, že neprimeranou a tak i odporujúcou dobrým mravom je spravidla taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje obvyklú úrokovú mieru v dobe ich dohodnutia s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek.

Pokiaľ súd uvažoval o druhej alternatíve „pre prípad platnosti spotrebiteľskej zmluvy“ takýto spôsob rozhodovania „pre prípad“ nie je prípustný a rozsudok súdu prvého stupňa je nejasný, neurčitý a nestatočne odôvodnený a to pre rozpor s ust. § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov správal, prečo nevykonal aj ďalšie dôkazy a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Iba takéto rozhodnutie je preskúmateľné a účastníkom umožňuje poznať postup súdu. Požiadavky na právnu argumentáciu vyplývajú aj z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a smerujú k tomu, aby výsledok rozhodovacej činnosti súdov bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby účastník konania nemusel hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov. Súdny musí pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí potom vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, aby jeho zámery boli zrozumiteľné, spravodlivé a presvedčivé. Súdny pritom musia súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p., obdobne napr. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Za arbitrárný, resp. nedostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok súdu, ktorý svoj právny záver nezdôvodní zo

všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/2005 z 28. februára 2006).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv a právom chránených záujmov, ktoré mu O.s.p. priznáva na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. Porušením uvedeného práva na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia právom predvídaným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi).

Vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej zamietajúcej časti podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. a nesprávneho právneho posúdenia podľa cit. § písm. h) O.s.p. ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania účastníkov i vedľajšieho účastníka na strane odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Povinnosťou súdu prvého stupňa tak bude v ďalšom konaní opätovne posúdiť predložené listinné dôkazy a vyhodnotiť dokazovanie tak, aby právne závery, ku ktorým dospeje, mali oporu vo vykonanom dokazovaní. V konaní a v novom rozhodnutí nemôže byť opomenuté, že uznesením zo dňa 14.08.2014 č.k. 5C/259/2014-47 došlo v dôsledku postúpenia pohľadávky, k zmene subjektu na strane navrhovateľa a preto aktuálny navrhovateľ nie je ten, ktorý uzavrel zmluvu s odporkyňou. Predmetnú zmluvu, z ktorej sa odvodzuje uplatnený nárok treba podrobiť súdnemu prieskumu, zo všetkých hľadísk, ktoré zákon požaduje z hľadiska času jej uzavretia, jej účastníkov a predmetu zmluvy, tzn. z hľadiska okruhu rozhodujúcich skutočností určených hypotézou hmotnoprávnej normy.

Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvého stupňa, aj v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, postupovať v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. a preskúmateľným spôsobom vyjadri skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol. Svoj právny záver zdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a účastníkom konania, musí dať odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

2. Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa

Z obsahu daného spisu bolo zistené, že navrhovateľ sa podanou žalobou domáha od odporcu zaplataenia žalovanej sumy, ktorá vyplýva z nezaplateného dlhu z úverovej zmluvy uzavretej s právnym predchodcom navrhovateľa Consumer Finance Holding, a.s..

V priebehu konania Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA dňa 06.07.2014 oznámilo súdu jeho vstup ako vedľajšieho účastníka do konania na strane odporcu - spotrebiteľa. A zároveň predložilo splnomocnenie na zastupovanie advokátom. Prvostupňový súd najprv s vedľajším účastníkom nekonal, majúci za cieľ rozhodnutie platobným rozkazom, t.j. v skrátenom konaní, kde vedľajšie účastníctvo nie je prípustné. Súd vo veci však určil termín pojednávania, vedľajšieho účastníka predvolal na pojednávanie, z obsahu zápisnice je zrejmé, že tento sa nedostavil a vo veci ani nevykonal žiadny úkon. Účastníci sa o vstupe vedľajšieho účastníka dozvedeli v podstate iba z obsahu rozsudku, po doručení ktorého navrhovateľ vzniesol námietku prípustnosti vedľajšieho účastníctva, o ktorom súd rozhodol napadnutým uznesením už po rozhodnutí vo veci samej.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo posúdiť, či boli splnené všetky zákonné podmienky, aby súd na námietku navrhovateľa pripustil vstup predmetného združenia do konania ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu.

Ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je (§ 93 ods. 1 O.s.p.). Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (§ 93 ods. 2 O.s.p.). Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. (Ak ako vedľajší účastník vstúpi do konania z

vlastného podnetu právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa podľa osobitného predpisu, súčasťou oznámenia o vstupe musí byť aj súhlas účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje v konaní, inak súd na oznámenie o vstup neprihliada - znenie účinné od 01.03.2015). O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh (§ 93 ods. 3 O.s.p.). V konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností (§ 93 ods. 4 O.s.p.).

V zmysle rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/188/2012 zo dňa 05.02.2013 v zmysle vyššie citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a tiež v súlade s názormi prezentovanými v odbornej právnickej literatúre (viď Jaroslav Krajčo a kol., Občiansky súdny poriadok - Komentár, I. diel, str. 380, Eurounion, 2010) predpokladmi účasti vedľajšieho účastníka v konaní sú: a/ výzva účastníka konania alebo podnet vedľajšieho účastníka konania, b/ uvedenie, na strane ktorého účastníka bude vedľajší účastník vystupovať, c/ preukázanie právneho záujmu vedľajšieho účastníka na výsledku sporu (ak nejde o prípad, v ktorom tento záujem vyplýva z osobitného zákona - k tomu viď tiež ďalej), d/ rozhodnutie súdu o prípustnosti vedľajšieho účastníka (ak účastník konania vznesie námietku neprípustnosti vedľajšieho účastníctva), e/ súhlas vedľajšieho účastníka, ak jeho vstup navrhol účastník konania, f/ súhlas (hlavného) účastníka konania, na strane ktorého má vedľajší účastník vystupovať, ak podnet na vstup dal sám vedľajší účastník.

Vedľajší účastník môže do konania vstúpiť buď z vlastnej iniciatívy alebo iniciatívy účastníka konania. Ak účastník konania navrhne, aby určitý subjekt vstúpil do konania ako vedľajší účastník, súd oboznámi s uvedeným návrhom tento subjekt a vyzve ho, aby sa k nemu vyjadril a oznámil, či vstupuje do konania ako vedľajší účastník. Pokiaľ označený subjekt urobí procesný úkon prejavujúci jeho vôľu vstúpiť do konania, stáva sa vedľajším účastníkom vo chvíli, keď súdu dôjde jeho písomné oznámenie alebo keď svoj úkon urobí ústne do súdnej zápisnice; k vzniku vedľajšieho účastníctva sa nevyžaduje rozhodnutie súdu. Pokiaľ účastníkom navrhnutý subjekt neprejaví vôľu vstúpiť do konania v procesnej pozícii vedľajšieho účastníka, nevzniká jeho vedľajšie účastníctvo; nikoho totiž nemožno nútiť, aby sa stal vedľajším účastníkom konania. Súd z vlastnej iniciatívy neskúma, či je vedľajšie účastníctvo prípustné, alebo neprípustné; o (ne)prípustnosti vedľajšieho účastníctva rozhoduje, ak niektorý z účastníkov namietne neprípustnosť vstupu vedľajšieho účastníka do konania. Aj vtedy, keď vstup do konania iniciuje samotný vedľajší účastník, majú účastníci právo vyjadriť sa k jeho úkonu, ktorým prejavil, že vstupuje do konania, a prípadne namietat' neprípustnosť tohto vstupu.

V prípadoch, na ktoré dopadá ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p., zákon nestanovuje ako podmienku účasti tretej osoby na konaní skutočnosť, že táto osoba má záujem na výsledku konania. Legitimácia na vstup vedľajšieho účastníka do konania, ktorá je inak vyvodzovaná z jeho právneho záujmu na výsledku sporu (§ 93 ods. 1 O.s.p.), tu vyplýva priamo zo zákona (viď tiež Števcík/Ficová a kol. Občiansky súdny poriadok - Komentár, Nakladateľství C. H. Beck, 2009, str. 238). V prípade takejto právnickej osoby je pre jej procesné postavenie vedľajšieho účastníka nevyhnutné, aby predmetom jej činnosti bola ochrana práv, o ktoré v konaní ide. Občiansky súdny poriadok v poznámke k uvedenému ustanoveniu odkazuje na niektoré osobitné predpisy, ktoré naznačujú, aké právnické osoby môžu byť v postavení vedľajšieho účastníka. Jedným z takých osobitných predpisov, je tiež zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktoré bolo účinné do 31. decembra 2012 (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z.z.“). V zmysle § 25 ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z. môže právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa podať návrh na začatie konania na správnom orgáne alebo na súde vo veci ochrany práv spotrebiteľov alebo môže byť účastníkom konania, ak sú takéto ciele hlavnou náplňou jeho činnosti.

Podľa záverov NS SR v oboch prípadoch, na ktoré sa vzťahujú ustanovenia § 93 ods. 1 a 2 O.s.p., je podstatnou podmienkou vedľajšieho účastníctva v konaní súhlas (hlavného) účastníka, na strane ktorého vedľajší účastník chce vystupovať (viď vyššie podaný výpočet predpokladov vedľajšieho účastníctva, konkrétne písm. f/). Potreba súhlasu účastníka, ktorý má byť v konaní podporovaný vedľajším účastníkom, vyplýva zo samej podstaty a účelu vedľajšieho účastníctva. Z ust. § 93 O.s.p. nemožno žiadnym spôsobom vyvodiť, že by vedľajší účastník mohol v konaní vystupovať napriek nesúhlasu „ním podporovaného“ účastníka; svoj nesúhlas s vedľajším účastníctvom tento účastník nemusí ani odôvodňovať. Je pojmovo vylúčené, aby účastník konania bol pred súdom podporovaný niekým, účasť ktorého v konaní si neželá. To, že niekto chce v konaní pred súdom podporovať (hlavného) účastníka konania v procesnom postavení vedľajšieho účastníka, automaticky neznamená, že ním

poskytovaná procesná pomoc je hlavnému účastníkovi vítaná, že mu vyhovuje a že s ňou musí za každých okolností súhlasiť. To v plnej miere platí aj vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi, na ktorého sa vzťahuje § 93 ods. 2 O.s.p. Účel procesnej pomoci v sporovom konaní, ktorú má vedľajší účastník poskytovať (hlavnému) účastníkovi konania, môže byť naplnený, len ak účastník, na strane ktorého chce vedľajší účastník vystupovať, s vedľajším účastníctvom súhlasí. I keď sa určitý subjekt stáva vedľajším účastníkom už v momente, keď súdu dôjde jeho procesný úkon obsahujúci prejav vôle vstúpiť do konania v procesnom postavení vedľajšieho účastníka, má bezpochyby účastník konania, ktorého chce vedľajší účastník v konaní podporovať, procesné právo vyjadriť svoj nesúhlas s jeho vstupom do konania. Treba mať totiž na pamäti, že v dôsledku rovnakých procesných práv a povinností môže vedľajší účastník v procesnom zmysle (i keď len do určitej miery) zasahovať do priebehu konania a ovplyvňovať ho. Účastník konania má preto právo svojim nesúhlasom zabrániť tomu, aby pred súdom na jeho strane v pozícii vedľajšieho účastníka konal ten, koho účasť v konaní si neželá. Povahe a účelu občianskeho súdneho sporového konania by sa jednoznačne priecil vstup vedľajšieho účastníka do konania na strane účastníka konania, ktorý by bol tomuto účastníkovi nanútený.

V zmysle vyššie uvedeného zodpovedá zákonu procesný postup súdu, v rámci ktorého oznámi účastníkom konania, že určitý subjekt vstúpil do konania ako vedľajší účastník a vyzve ich, aby sa k tomuto vstupu vyjadrili. Súdom vyzvaní účastníci môžu vyjadriť svoje nesúhlasné stanovisko so vstupom vedľajšieho účastníka do konania. Súd musí mať za každých okolností jasno v otázke, či účastník, ktorého chce vedľajší účastník (vstupujúci do konania z vlastnej iniciatívy) v konaní podporovať, s jeho podporou súhlasí, resp. či účastník neprejavil nesúhlas s vedľajším účastníctvom.

Sama skutočnosť, že vôľu vstúpiť do určitého konania prejaví právnická osoba, činnosť ktorej je zameraná na ochranu práv spotrebiteľa, bez ďalšieho ešte neznamená, že jej procesný úkon vyjadrujúci túto vôľu vyvoláva vždy ňou sledované právne účinky. Ani samotný status takejto právnickej osoby vyplývajúci z § 93 ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanovením § 25 ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z. ešte neznamená, že jej vstup do konania v procesnom postavení vedľajšej účastníčky je vždy prípustný (tu možno poukázať na uznesenie najvyššieho súdu z 22. novembra 2012 sp. zn. 3 Cdo 149/2011 konštatujúce neprípustnosť vstupu vedľajšieho účastníka do exekučného konania).

Posúdiac predmetnú vec podľa vyššie uvedených teoretických východísk obsiahnutých v citovanom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR je zrejmé, že v danom prípade prvostupňový súd nepostupoval správne, ak oznámenie o vstupe do konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu nedoručil tak navrhovateľovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu, ako ani odporkyni a nevyzval, aby v stanovenej lehote zaslali súdu písomné vyjadrenie, či súhlasia so vstupom vedľajšieho účastníka do konania. Až po vyhodnotení reakcií, predovšetkým zo strany odporkyne bolo možné postupovať v konaní a rozhodnúť či vedľajšie účastníctvo je v danom prípade zo strany spotrebiteľského združenia prípustné.

S poukazom na vyššie uvedené, keďže podľa záverov Najvyššieho súdu SR súhlas hlavného účastníka konania, na strane ktorého má vedľajší účastník vystupovať je nevyhnutným predpokladom účasti v konaní vedľajšieho účastníka, ktorý sám dal podnet na svoj vstup do konania (a to i za procesnej úpravy účinnej do 01.03.2015), a v danom prípade takýto súhlas odporkyňou zatiaľ udelený nebol, ale účastníkom ani nebola daná možnosť sa k tomuto vyjadriť, napadnuté rozhodnutie je predčasné a účastníkom (predovšetkým odporkyni) bola odopretá možnosť sa k tomuto účastníctvu vyjadriť.

Z uvedených dôvodov bolo nutným napadnuté uznesenie podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušiť a vec tiež vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Až po vyžiadaní si vyjadrenia odporkyne ohľadne vedľajšieho účastníctva združenia na jej podporu v konaní, je potrebné, aby súd o tejto otázke opätovne rozhodol.

Odvolačný súd záverom poukazuje i na zrejmu nesprávnosť, ku ktorej došlo pri písaní oboch napadnutých rozhodnutí, v ktorých je v ich záhlaví priezvisko odporkyne podľa v spise sa nachádzajúcej zmluvy „F.“ uvedené nesprávne ako F.. Uvedené pochybenie je súd prvého stupňa povinný odstrániť postupom podľa § 164 O.s.p.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o náhrade trov prvostupňového aj odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Senát krajského soudu toto rozhodnutí přijal poměrem hlasů 3:0.

Poučení:

Proti tomuto uznesení není možné podat odvolání.